

mere betænkeligt at slippe, hvad vi have, idet vi ere uvikse om, hvad vi i Fremtiden kunne faae (Ja! Hør!) Jeg maa ogsaa i denne Henseende minde om en af Esops Fabler, hvor der fortælles, at en Hund havde faaet sig et godt Stykke Kjød og var meget glad over dette; men, idet den gif, skulde den over en Bæk, og da den gif over Gangbrættet, faae den i Vandet, hvorledes Kjødet, som den havde i Munden, spillede sig i den stille Bæk, og det forekom den, at det Kjød, den saae i Vandet, var langt større og herligere end det, den havde imellem sine Tænder. Den slap derfor Kjødet, som den havde imellem Tænderne, og greb derpaa naturligtviis forgjæves efter det, som havde viist sig for den i Bækken, men som Strømmen imidlertid havde bortført. Saaledes er jeg forviklet om, at det vil gaae os, mine ærede Herrer, hvis vi forkaste Regjeringsudkastet; hvormeget De maafee i Bedømmelsen af det kunne være af en anden Mening end jeg, er jeg dog vis paa, at vi Alle ville fortryde, hvis vi ikke holde paa det, der nu bydes os. Dersom vi slippe det, vil Tidens Strøm føre det bort fra os, og vi ville senere forgjæves gribe derefter; vi ville gaae slukrede bort, men det er det, som ieg ikke ønsker skal blive Tilfældet. Derfor er det mit Raad, at vi holde fast ved det, som her er os budet, i hvor mange Mangler og Savn hver Enkelt for sit Bedkommende endog kan finde derved.

Eschering: Det forekommer mig, som om vi nu omtrent have hørt det bedste Forsvar for denne Sag, som vil blive holdt her i Salen; jeg skal ærligt indrømme, at det ærede Medlem har gjort det meest Mulige ud af en maadelig Sag, men der er et Par Punkter,

som han ikke rigtigt har opfattet. Han fortalte en lignelse om en Hund, og lod den see sit Billede i Vandet, men han lagde ikke Mærke til, at, dersom den, der her skulde være Hunden, kunde see sit Speilbillede, saa vilde den see, at den ikke havde noget godt Kjød i Halsben, men derimod noget giftigt Tøt, og derfor gjør den Ret i at slippe det. Han tog meget væsentligt fejl, da han skulde føre sit Beviis for, at det ikke var en aristokratisk Valglov, vi fik; thi han sprang over til at tale om Bruttoindtægten for at faae beviist, at der er et stort Antal Folk, som have 1200 Rdl. aarlig; men han lægger ikke Mærke til, at netop med Hensyn til Bondebefolkningen er det ved Valgloven i sin Tid med Fuld gjort til en Nettoindtægt; hvad Skattebeløbet angaaer, er endog saa Tiendeydelsen, som dog gaaer til Staten, blandt Andet til Præsterne, tagen fra dem som Beviis for, at de have den saakaldte Formuenhed, det vil sige, Kræfter til, at yde. Det har det ærede Medlem overseet. Dernæst kan man see, hvor lidet han egentlig er inde i Sagen, naar han ikke veed, at det slet ikke er Communen, der skal afgjøre Spørgsmaalet, om Valgbarhedsbetingelserne ere tilstede. Det er en af de Feil, som man kan finde ved vor Valglov, hvad jeg iøvrigt ikke skal bebreide den, at der kan finde en meget stor Vilkaarlighed Sted ved at afgjøre, hvem der har 1200 Rdl. eller ikke. Jeg skal iøvrigt ikke forfølge dette Foredrag længere. Det er mig hjært, at det er kommet; naar det slutter sig til Foredraget igaar af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad), saa troer jeg, at vi have gjennemgaaet den hele Cyclus af Alt, hvad der kan siges for Sagen.